

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทรัพยากรแร่เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ เนื่องจากแร่เป็นวัตถุดิบสำหรับภาคอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ อาทิ อุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมเหล็ก อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ และอุตสาหกรรมเกษตร เป็นต้น จากข้อมูลปี พ.ศ.2551 การผลิตแร่ภายในประเทศมีการผลิตแร่ 44 ชนิด มูลค่า 38,214.2 ล้านบาท โดยมีแร่ที่มีมูลค่าการผลิตสูง 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ลิกไนต์ ยิปซัม เหล็ก และทองคำ ตามลำดับ การใช้ภายในประเทศมีจำนวน 38 ชนิด มีมูลค่า 36,345.6 ล้านบาท แร่ที่มีการใช้สูง 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ลิกไนต์ โลหะสังกะสี โลหะผสมสังกะสี และโลหะดีบุก โดยหน่วยงานรัฐสามารถจัดเก็บค่าภาคหลวงแร่และอื่นๆเป็นรายได้แผ่นดิน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 1,810.6 ล้านบาท และได้มีการจัดสรรรายได้ดังกล่าวกลับคืนผู้ท้องถิ่นในรูปแบบการบริหารแบบกระจายอำนาจที่รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นงบประมาณถึง 994.6 ล้านบาท ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมเหมืองแร่เป็นอุตสาหกรรมสาขาหนึ่งที่ผลผลิตแร่เป็นสาขาหนึ่งของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product:GDP) และมีความสำคัญต่อภาคอุตสาหกรรม เศรษฐกิจและการพัฒนาของประเทศ

ในปัจจุบัน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (เดือนมีนาคม พ.ศ.2552) ได้ออกประทานบัตรเหมืองแร่ทั่วประเทศ รวมจำนวน 1,314 แปลง เป็นประทานบัตรเปิดทำการจำนวน 877 แปลง แบ่งเป็นภาคเหนือ 301 แปลง ภาคกลาง 286 แปลง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 89 แปลง ภาคตะวันออก 49 แปลง และภาคใต้ 152 แปลง ประทานบัตรหยุดทำการ จำนวน 437 แปลง สำหรับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ภาคใต้ จากข้อมูลพ.ศ.2551 มีสถานประกอบการที่เปิดดำเนินการจำนวน 201 ราย แบ่งเป็น เหมืองแร่ 118 เหมือง โรงโม่หิน 58 โรง โรงแต่งแร่ 24 โรง โรงถลุงแร่ดีบุก 1 โรง ซึ่งมีชนิดแร่ที่มีเหมืองเปิดทำการมากที่สุด คือหินปูนก่อสร้าง จำนวน 37 เหมือง รองลงมาคือ แร่ยิปซัม และแอนไฮไดรต์ 3 เหมือง โดยภาพรวมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ของภาคใต้สามารถจ้างแรงงานทั้งหมด 2,907 คน และในรอบปี พ.ศ.2551 มีการผลิตแร่ที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจรวมกัน 18 ชนิด ผลผลิตแร่รวมกัน 30,324,292 เมตริกตัน มูลค่า 5,814 ล้านบาท มีกลุ่มแร่ที่ใช้ใน

อุตสาหกรรมซีเมนต์ มีผลผลิต 14,681,295 เมตริกตัน มีมูลค่าการผลิตสูงสุด 3,690 ล้านบาท หรือร้อยละ 63 ของมูลค่าการผลิตรวม รองลงมาคือกลุ่มแร่ที่ใช้ในอุตสาหกรรมเซรามิก มีผลผลิต 1,667,417 เมตริกตัน มีมูลค่า 816 ล้านบาท กลุ่มแร่หินก่อสร้าง มีผลผลิต 13,944,668 เมตริกตัน มีมูลค่า 1,250 ล้านบาท กลุ่มแร่โลหะพื้นฐานและแร่โลหะเบา มีผลผลิต 1,263 เมตริกตัน มีมูลค่า 36.77 ล้านบาท และกลุ่มแร่เชื้อเพลิงและอื่นๆ มีผลผลิต 29,649 เมตริกตัน มีมูลค่า 21.6 ล้านบาท ในส่วนการส่งออกแร่จำหน่ายต่างประเทศของภาคใต้ มีปริมาณการส่งออกรวม 7,241,126 เมตริกตัน มีมูลค่า 14,425 ล้านบาท โดยส่งออกโลหะดีบุกและผลิตภัณฑ์ดีบุกมากที่สุด 18,946 เมตริกตัน มีมูลค่า 11,031 ล้านบาท การใช้แร่ภายในประเทศ 23,102,112 เมตริกตัน มีมูลค่า 2,427 ล้านบาท และรัฐสามารถจัดเก็บรายได้ค่าภาคหลวงแร่และรายได้อื่นๆ รวม 283.38 ล้านบาท

สำหรับพื้นที่ศึกษาในงานวิจัยนี้กำหนดพื้นที่ในจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และจังหวัดสตูล พบว่า สถานประกอบการเหมืองแร่ มีจำนวน 19 แห่ง แบ่งตามชนิดแร่ ได้ดังนี้ เหมืองหินก่อสร้าง 11 แห่ง เหมืองแร่โคโลไมต์ จำนวน 5 แห่ง เหมืองแร่หินแกรนิตก่อสร้าง จำนวน 1 แห่ง เหมืองหินทรายก่อสร้าง จำนวน 1 แห่ง และเหมืองแร่ลิกไนต์ จำนวน 1 แห่ง และโรงโม่บดย่อยหิน มีจำนวน 20 แห่ง และโรงแต่งแร่ จำนวน 5 แห่ง โดยภาพรวมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในพื้นที่จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันสามารถจ้างแรงงานได้ทั้งสิ้น 699 คน ในรอบปี พ.ศ.2551 มีการผลิตแร่ ที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจรวมกัน 10 ชนิด มีการผลิตแร่รวมกัน 3,817,379 เมตริกตัน มีมูลค่า 458.53 ล้านบาท และรัฐสามารถจัดเก็บรายได้ค่าภาคหลวงแร่และรายได้อื่นๆ เป็นเงิน 19.76 ล้านบาท โดยค่าภาคหลวงแร่ในท้องที่จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน แบ่งตามชนิดแร่ที่จัดเก็บได้สูงสุด คือ แร่ยิปซัม 95,442,707 บาท รองลงมา หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง 33,721,095 บาท หินปูนเพื่อการผลิตซีเมนต์ 28,560,000 บาท แร่โคโลไมต์ 15,023,799 บาท

จากข้อมูลสถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ในปี พ.ศ.2551 ของสำนักงานประกันสังคม สามารถจำแนกตามความรุนแรงและประเภทกิจการในส่วนการสำรวจการทำเหมืองแร่ พบว่า สถิติความรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิต สูญเสียอวัยวะบางส่วนและการหยุดงาน ในประเภทกิจการการระเบิด ย่อย โม่หรือบดหิน มีสถิติสูงถึง 325 ราย คิดเป็นร้อยละ 42 รองลงมาคือการทำเหมืองแร่ 245 ราย คิดเป็นร้อยละ 32 จากผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ก่อให้เกิดความสูญเสียด้านเศรษฐกิจและสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อมได้ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ผู้ประกอบการรวมทั้งพนักงานในสถานประกอบการต้องมีส่วนร่วมในการป้องกันลดการเกิดอุบัติเหตุหรือการเจ็บป่วยจากการทำงาน ทั้งในส่วนมาตรการกำกับ ควบคุมตามระเบียบกฎหมาย การดำเนินงานด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของสถานประกอบการ และการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยในการทำงาน

ข้อมูลผลงานวิจัยที่สอดคล้อง พินพงษ์ รัตนะ (2551) พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา อายุงานและลักษณะงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงานในกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมอาหารทะเล นลินี ประทับสร (2543) พบว่าปัจจัยนำความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของหัวหน้างานระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรมประกอบชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ จารุวรรณ วิโรจน์ (2548) พบว่าปัจจัยเสริม ได้แก่การให้ความสนับสนุนของผู้บริหารมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับหัวหน้างานในจังหวัดขอนแก่น ซึ่งในการศึกษาวิจัยนี้ได้ศึกษาปัจจัยดังกล่าวข้างต้นและปัจจัยเอื้อ ได้แก่การมี การเข้าถึงและการยอมรับในอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

จากข้อมูลผลการวิจัยและประเด็นปัญหาที่รวบรวมกล่าวมาข้างต้นเห็นว่าอุตสาหกรรมเหมืองแร่มีความสำคัญทั้งในด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศไทย และสภาพปัญหาในการดำเนินงาน ด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่อาจส่งผลต่อการประกอบกิจการของผู้ประกอบการคนงาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาเลือกประเด็นพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และจังหวัดสตูล มาดำเนินการศึกษาระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงาน และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องผู้ประกอบการ ได้รับรู้ข้อมูลผลการศึกษาในการกำหนดแนวทางมาตรการด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงานที่เหมาะสม การป้องกันอุบัติเหตุ การลดการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน และที่สำคัญการส่งเสริมและสร้างพฤติกรรมสุขภาพของคนงานให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

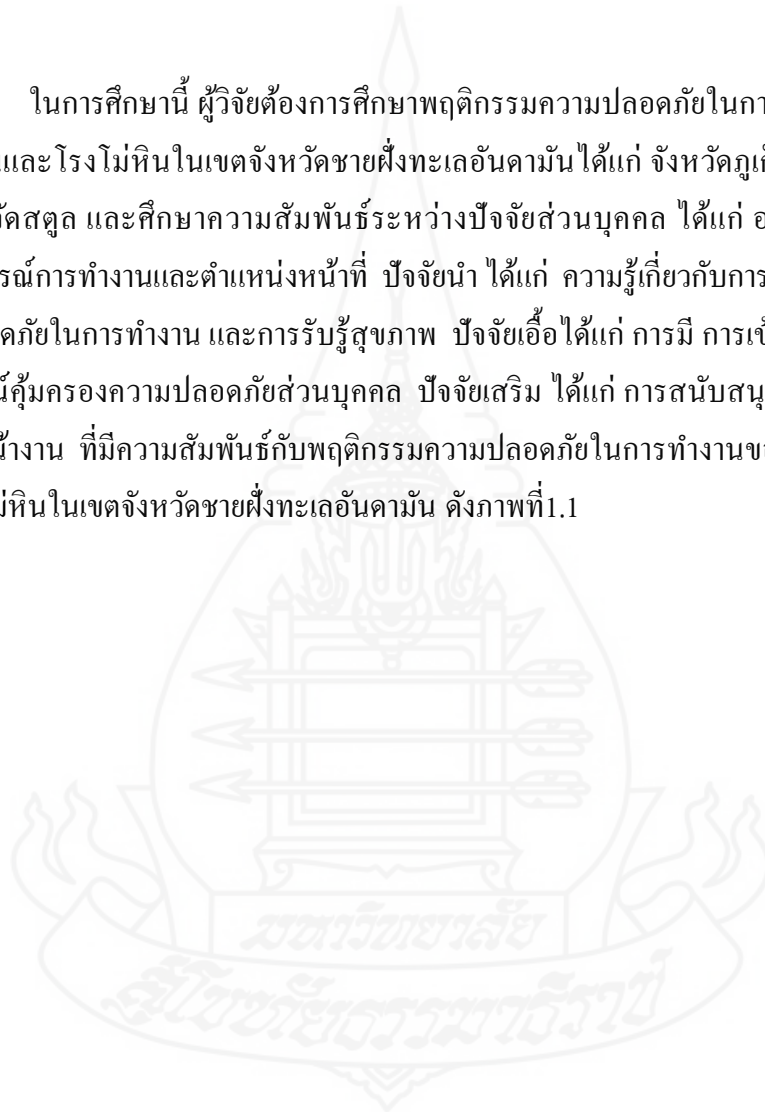
2.2 วัตถุประสงค์เฉพาะ

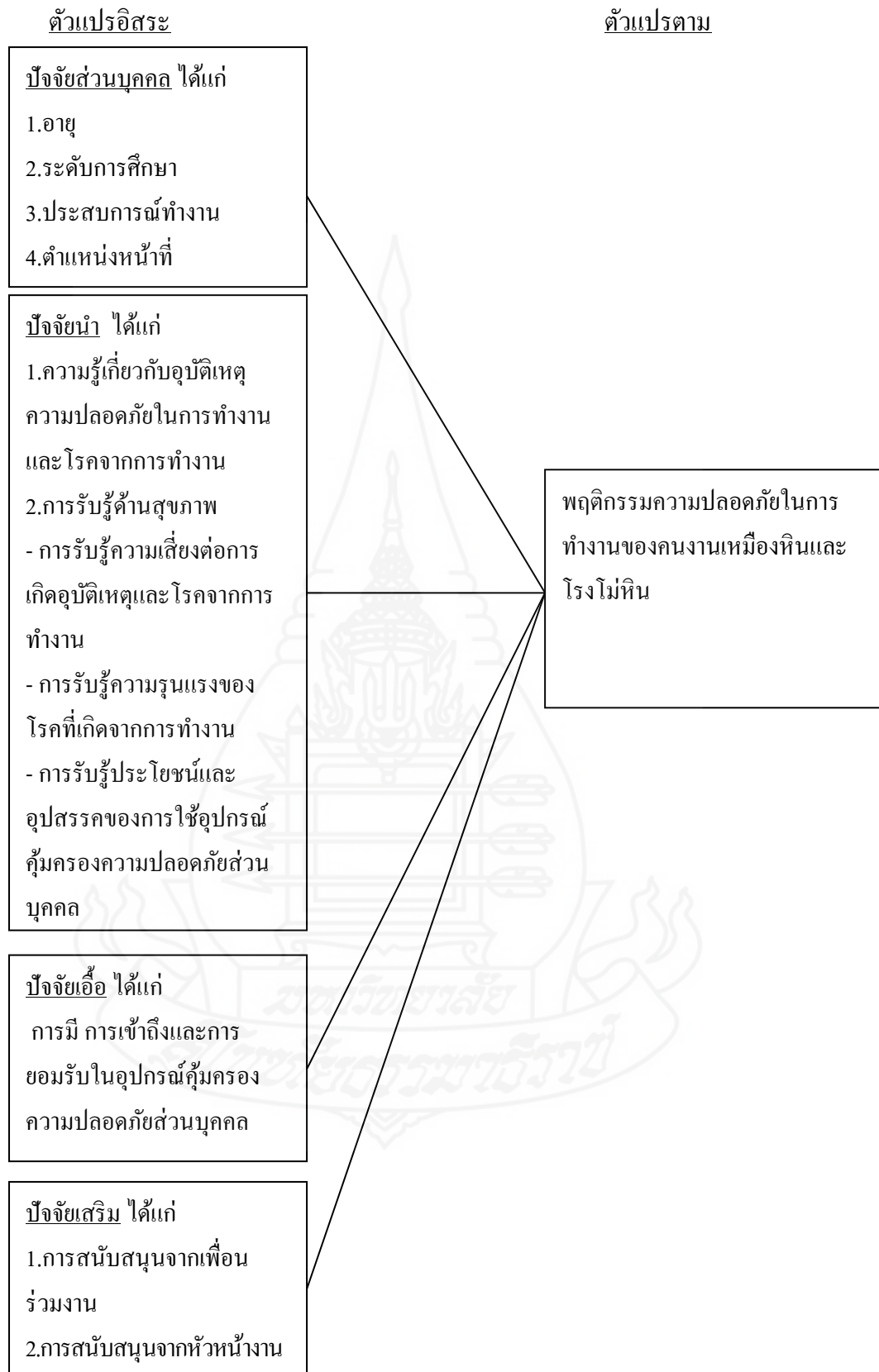
2.2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อและปัจจัยเสริมและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

2.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อและปัจจัยเสริมกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หิน ในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และจังหวัดสตูล และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงานและตำแหน่งหน้าที่ ปัจจัยนำ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตามมาตรการความปลอดภัยในการทำงาน และการรับรู้สุขภาพ ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การมี การเข้าถึงและการยอมรับในอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล ปัจจัยเสริม ได้แก่ การสนับสนุนของเพื่อนร่วมงาน และหัวหน้างาน ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ดังภาพที่1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และตำแหน่งหน้าที่ในเหมืองหินและโรงโม่หิน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

4.2 สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยนำ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุ ความปลอดภัยในการทำงาน โรคจากการทำงาน และการรับรู้ด้านสุขภาพ (การรับรู้ความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน การรับรู้ความรุนแรงของโรคที่เกิดจากการทำงาน การรับรู้ประโยชน์และอุปสรรคของการใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

4.3 สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การมี การเข้าถึงและการยอมรับในอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

4.4 สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยเสริม ได้แก่ การสนับสนุนในการป้องกันอุบัติเหตุ การป้องกันโรคจากการทำงาน จากเพื่อนร่วมงานและหัวหน้างานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

5. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และจังหวัดสตูล

6. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

6.1 เหมืองหิน หมายถึง กลุ่มโรงงานเหมืองแร่ที่มีการผลิตแร่กลุ่มหินอุตสาหกรรม ประกอบด้วยหินปูนก่อสร้าง หินแกรนิตก่อสร้าง และหินทรายก่อสร้าง ที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และจังหวัดสตูล

6.2 โรงโมหิน หมายถึง กลุ่มโรงงานที่ประกอบกิจการ โม่ บด หรือย่อยหิน โดยใช้วัตถุดิบจากการทำเหมืองแร่กลุ่มหินอุตสาหกรรม ที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และจังหวัดสตูล

6.3 คนงาน หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติงานโดยทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตแร่และหรือกระบวนการโม่บดหรือย่อยหินในเหมืองหินและโรงโม่หินเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ที่เป็นคนไทย

6.4 พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การกระทำหรือปฏิบัติตนของคนงาน ที่แสดงออกมาในการป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน ได้แก่การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลเบื้องต้น อาทิหมวกนิรภัย ถุงมือ หน้ากากกรองฝุ่นและรองเท้าหุ้มเหล็ก ในขณะที่ปฏิบัติงานเป็นต้น การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และมาตรการป้องกันอุบัติเหตุและความปลอดภัยในการทำงาน ได้แก่ การตรวจสอบสภาพของปอด ความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัย การรายงานอุบัติเหตุ การบาดเจ็บหรืออันตรายที่เกิดขึ้นหรือเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน การปฏิบัติตามข้อปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

6.5 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง คุณลักษณะส่วนบุคคลของคนงาน

6.5.1 อายุ หมายถึง อายุจริงของคนงานที่ตอบแบบสอบถามโดยนับอายุปีเต็มตามปีปฏิทิน

6.5.2 ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของคนงานที่ตอบแบบสอบถาม ตั้งแต่ไม่ได้รับการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า มัธยมศึกษาตอนปลายหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) อนุปริญญาหรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี

6.5.3 ประสบการณ์การทำงาน หมายถึง ระยะเวลาการทำงานของคนงานตั้งแต่เริ่มเข้ามาปฏิบัติงานในเหมืองหิน โรงโม่หิน จนถึงปัจจุบัน โดยนับจำนวนปีเต็มตามปีปฏิทิน

6.5.4 ตำแหน่งหน้าที่ หมายถึง ตำแหน่งงานหรือหน้าที่ที่รับผิดชอบของคนงานที่ปฏิบัติงานในเหมืองหิน โรงโม่หิน ณ ปัจจุบัน

6.6 ปัจจัยนำ หมายถึง ปัจจัยที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงาน ซึ่งได้มาจากประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุความปลอดภัยในการทำงาน โรคจากการทำงาน และการรับรู้ด้านสุขภาพเกี่ยวกับการเกิดและป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน

6.6.1 ความรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุ ความปลอดภัยในการทำงานและโรคจากการทำงาน หมายถึง ข้อมูล ข้อเท็จจริงต่างๆ ที่ได้รับรู้หรือเคยได้รับการอบรม ประสบการณ์ทำงานที่เกี่ยวข้อง

ในเรื่อง อุบัติเหตุจากการทำงาน สาเหตุ ความรุนแรง วิธีการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน การสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล อันตรายจากสิ่งแวดล้อมในการปฏิบัติงานที่ก่อให้เกิดโรคจากการทำงาน ของคนงานเหมืองหิน และโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน

6.6.2 การรับรู้ด้านสุขภาพ หมายถึง กระบวนการที่คนงานแปลหรือตีความสิ่งเร้าที่บุคคลได้รับโดยผ่านประสาทสัมผัส โดยอาศัยแนวคิดแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพมาใช้ศึกษาพฤติกรรมในการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1) การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน หมายถึง การรับรู้ของคนงาน ว่าการปฏิบัติงานในสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยทำให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน หากไม่ได้สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยจากการทำงานในเหมืองหิน และ โรงโม่หิน อาทิ เสี่ยงดังจากเครื่องจักร ฝุ่นละอองหินที่ฟุ้งกระจายในบรรยากาศ การทำงานกับเครื่องจักร และการเกิดอุบัติเหตุจากการลื่นล้ม หรืออันตรายที่เกิดกับเท้า การถือวัสดุหรือทำงานที่ทำให้มือบาดเจ็บได้ และการเกิดโรคจากการทำงาน ได้แก่ โรคซิลิโคซิส เป็นต้น

2) การรับรู้ถึงความรุนแรงของการได้รับอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน หมายถึง การรับรู้ของคนงานต่อการได้รับบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยจากการทำงานในเหมืองหินและโรงโม่หิน หากคนงานไม่มีการสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล จะทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายของตนเอง ได้แก่ การบาดเจ็บ ทุพพลภาพ สูญเสียอวัยวะบางส่วน เสียชีวิต และการเกิดโรคซิลิโคซิส ที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้

3) การรับรู้ประโยชน์และอุปสรรคของการใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล หมายถึง การรับรู้ของคนงานที่เกี่ยวกับประโยชน์และอุปสรรคในการใช้งาน สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล ได้แก่ หน้ากากกรองฝุ่น หมวกนิรภัย ถุงมือ รองเท้าหุ้มเหล็ก ในระหว่างปฏิบัติงานในเหมืองหินและโรงโม่หิน

6.7 ปัจจัยเอื้อ หมายถึง การรับรู้ของคนงาน ต่อการมีใช้ การเข้าถึงและการยอมรับต่ออุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและการเกิดโรคจากการทำงาน ได้แก่ หมวกนิรภัย หน้ากากกรองฝุ่น ถุงมือ และรองเท้าหุ้มเหล็กที่เหมาะสม

6.8 ปัจจัยเสริม

6.8.1 การสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงาน หมายถึง การรับรู้ของคนงาน ต่อการสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงานในการป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน ได้แก่ การกระตุ้นเตือนระเบียบกฎข้อปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในการทำงาน การสื่อสารถ่ายทอด ข้อมูลข่าวสารความรู้การป้องกันอุบัติเหตุ และโรคจากการทำงาน การใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

6.8.2 การสนับสนุนจากหัวหน้างาน หมายถึง การรับรู้ของพนักงาน ต่อการสนับสนุนจากหัวหน้างานในการป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน ได้แก่การกระตุ้นเตือนระเบียบ กฎข้อปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในการทำงาน การประชาสัมพันธ์แจ้งข้อมูลข่าวสารความรู้การป้องกันอุบัติเหตุ และโรคจากการทำงาน การใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล การอบรมการปฏิบัติงานในหน้าที่รับผิดชอบ การตรวจสอบสภาพแวดล้อมการทำงานและเครื่องมือเครื่องจักร

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรังและจังหวัดสตูล ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหารสถานประกอบการสามารถนำผลการวิจัยไปกำหนดนโยบายวางแผนดำเนินงานด้านการป้องกันอุบัติเหตุ ด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยและการส่งเสริมพฤติกรรมสุขภาพให้แก่พนักงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มโรงงานเหมืองแร่ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิผล

7.2 เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเหมืองหินและโรงโม่หินในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรังและจังหวัดสตูล ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหารสถานประกอบการนำผลการวิจัยไปส่งเสริมและเสริมสร้างพฤติกรรมสุขภาพในการทำงานของพนักงาน การสนับสนุนทางสังคม การใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล การส่งเสริมความรู้การป้องกันอุบัติเหตุและการป้องกันโรคจากการทำงานที่สำคัญ

7.3 ผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพของ ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับกลุ่มอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และเป็นข้อมูลในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป